

În această serie:

ULTIMUL REGAT

CĂLĂREȚUL MORTII

STĂPÂNII NORDULUI

CÂNTECUL SABIEI

TINUTURI ÎN FLĂCĂRI

MOARTEA REGILOR

LORDUL PĂGÂN

BERNARD CORNWELL

LORDUL PĂGÂN

Traducere din limba engleză
ANDREI POGĂCIAS

București
2018

Toponime

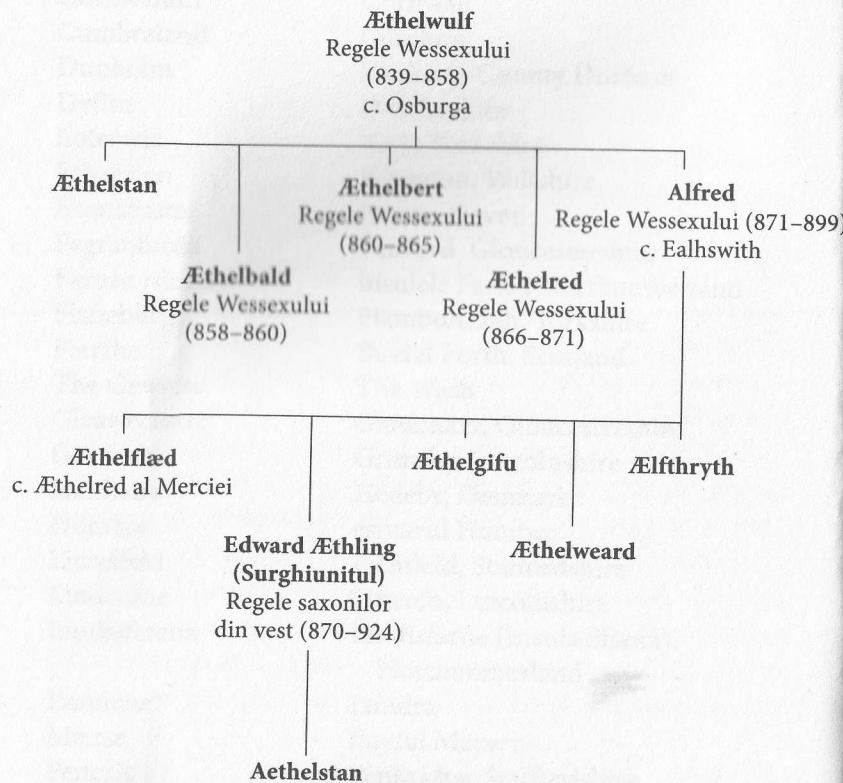
Modul de scriere a toponimelor în Anglia anglo-saxonă suscita controverse, neexistând un acord pe deplin acceptat nici măcar în privința denumirilor însăși. Astfel, Londra a fost redată ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundewic, Lundenceaster și Lundres. Fără îndoială, unii cititori vor prefera alte versiuni ale numelor de mai jos, dar de obicei am apelat la denumirea indicată în *Oxford Dictionary of English Place-Names* pentru perioada domniei lui Alfred (871–899 d.Hr.). Însă nici această soluție nu este infailibilă. Insula Hayling se scria, în anul 956, atât Heilincigae, cât și Hæglingaiggæ. Nici eu nu am fost constant tot timpul; am preferat versiunea modernă, Anglia, termenului Anglaland, și în loc de Norðymbralond am folosit Northumbria pentru a nu induce ideea că granițele străvechiului regat ar coincide cu cele ale țării moderne. Prin urmare, această listă este rezultatul unui compromis, la fel ca ortografierea în sine a denumirilor.

Æsc's Hill	Ashdown, Berkshire
Afen	râul Avon, Wiltshire
Beamfleot	Benfleet, Essex
Bearddan Igge	Bardney, Lincolnshire
Bebbanburg	castelul Bamburgh, Northumberland

Bedehal	Beadnell, Northumberland
Beorgford	Burford, Oxfordshire
Botulfstan	Boston, Lincolnshire
Buchestanes	Buxton, Derbyshire
Ceaſter	Chester, Cheshire
Ceodre	Cheddar, Somerset
Cesterfelda	Chesterfield, Derbyshire
Cirrenceastrę	Cirencester, Gloucestershire
Coddeswold Hills	The Cotswolds, Gloucestershire
Cornwalum	Cornwall
Cumbraland	Cumbria
Dunholm	Durham, County Durham
Dyflin	Dublin, Eire
Eoferwic	York, Yorkshire
Ehandun	Edington, Wiltshire
Exanceaster	Exeter, Devon
Fagranforda	Fairford, Gloucestershire
Farnea Islands	insulele Farne, Northumberland
Flaneburg	Flamborough, Yorkshire
Foirthe	fluvial Forth, Scotland
The Gewæsc	The Wash
Gleawecestre	Gloucester, Gloucestershire
Grimesbi	Grimsby, Lincolnshire
Haithabu	Hedeby, Denmark
Humber	estuarul Humber
Liccelfeld	Lichfield, Staffordshire
Lindcolne	Lincoln, Lincolnshire
Lindisfarena	Lindisfarne (Insula Sfântă), Northumberland
Lundene	Londra
Mærse	fluvial Mersey
Pencric	Penkridge, Staffordshire
Sæfern	fluvial Severn
Sceapig	insula Sheppey, Kent
Snotengaham	Nottingham, Nottinghamshire
Tameworþig	Tamworth, Staffordshire

Temes	fluviul Tamisa
Teotanheale	Tettenhall, West Midlands
Tofeceaſter	Towceſter, Northamptonshire
Uisc	fluvial Exe
Wiltunſcir	Wiltshire
Wintanceaſter	Winchester, Hampshire
Wodnesfeld	Wednesbury, West Midlands

Familia regală din Wessex

PARTEA ÎNȚÂI

Abatele

În ziua aceea intunecată de vară să mă întăream în mijlocul unei umeri noroioase, cu față spre dușmani. Îl puteam auzi, dar nu-i puteam vedea. Ei știau că mă aflam acolo.

Unu

Un cer întunecat.

Zeii fac cerul; el le reflectă starea de spirit, iar în acea zi erau posomorâți. Era miezul verii și o ploaie nenorocită cernea dinspre est. Era ca iarna.

Călăream pe Fulger, cel mai bun cal al meu, un armăsar negru ca noaptea, cu o fâșie de păr cenușiu care-i cobora pe picioarele din spate. Fusese botezat după un dulău grozav pe care i-l sacrificasem cândva lui Thor. M-a durut să-l ucid, dar zeii sunt aspri cu noi: ne cer sacrificii, apoi ne ignoră. Fulger era un animal imens, puternic și docil, un cal pentru război, iar eu, în acea zi, eram în toată splendoarea mea de războinic. Eram îmbrăcat în zale și otel și piele. Răsuflarea-Şarpelui, cea mai bună spadă din lume, îmi atârna în stânga, deși împotriva inamicului pe care-l înfruntam în acea zi nu aveam nevoie nici de spadă, nici de scut, nici de topor. Dar o purtam, fiindcă Răsuflarea-Şarpelui era tovarășa mea. Încă o mai am. Când voi muri, adică în curând, cineva îmi va înclesta degetele în jurul împletiturii din piele a mânerului ei uzat și ea mă va duce în Valhalla, în sala morților unde sunt și zeii cei mari, și acolo vom petrece.

Dar nu în ziua aceea.

În ziua aceea întunecată de vară să mă întăream în mijlocul unei umeri noroioase, cu față spre dușmani. Îl puteam auzi, dar nu-i puteam vedea. Ei știau că mă aflam acolo.

Respect pentru românește și români
Drumul era lat doar cât să lase două căruțe să treacă una pe lângă cealaltă. Casele de pe ambele părți erau din lut și paie, acoperite cu stuf înnegrit de vreme pe care creștea un strat gros de mușchi. Noroiul, care depășea copitele calului, era brăzdat de urmele roților și împuțit de cainii și porcii care umblau liberi. Vântul dușmănos vălurea băltile din făgașe și sfichiua fumul ce ieșea prin gaura dintr-un acoperiș, ducând până departe miroslul de lemn ars.

Aveam doi tovarăși. Plecasem din Lundene cu douăzeci și doi de oameni, dar misiunea mea în satul acesta udat de ploaie și miroșind a dejecții era una personală, aşa că-i lăsasem pe ceilalți la o milă distanță. Osbert, fiul meu cel mic, era în spatele meu, călare pe un armăsar sur. Avea nouăsprezece ani, era îmbrăcat în zale și purta o spadă la brâu. Era bărbat în toată firea, cu toate că eu îl consideram încă un băietan. Se temea de mine, aşa cum eu mă temusem de tatăl meu.

Unele mame îi înmoiape pe băieți, dar Osbert era orfan de mamă, și eu îl învățasem să fie dur, fiindcă aşa trebuie să fie un bărbat. Lumea este plină de dușmani. Creștinii ne spun să ne iubim dușmanii și să întoarcem celălalt obraz. Creștinii sunt proști.

Lângă Osbert era Æthelstan, bastardul și cel mai mare fiu al regelui Edward al Wessexului. Avea doar opt ani, dar, la fel ca Osbert, purta zale. Æthelstan nu se temea de mine. Am încercat să-l sperii, dar s-a mulțumit să se uite la mine cu ochii lui reci și albaștri și să zâmbească. Îl iubeam pe băiatul acesta, exact aşa cum îl iubeam și pe Osbert.

Amândoi erau creștini. Eu duc o bătălie pierdută. Într-o lume a morții, trădării și săraciei, creștinii câștigă. Vechii zei încă mai sunt venerați, bineînțeles, dar sunt împinși înspre văile înalte, în locurile pierdute, înspre marginile reci ale nordului lumii, iar creștinii se răspândesc ca o molimă. Zeul lor bătut în cuie este puternic. Accept asta. Întotdeauna am știut că zeul lor are o mare putere și nu îțeleg de ce zeii mei îl lasă pe nenorocitul ăsta să câștige, dar îl lasă. El trișează. E singura explicație

pe care pot să o găsesc. Zeul bătut în cuie minte și înșală, iar mincinoșii și trișorii câștigă întotdeauna.

Așteptam astfel pe drumul nămolos, în timp ce Fulger săpa cu copita grea într-o baltă. Peste piele și zale purtam o pelerină de lână albastru-închis, tivită cu blană de hermelină. Ciocanul lui Thor îmi atârna la gât, iar pe cap aveam coiful meu cu creastă în formă de lup. Obrăzarele îmi erau deschise. Ploaia îmi picura de pe marginea coifului. Îmi umplusem tureatca cizmelor lungi de piele cu cărpe, pentru a opri ploaia să pătrundă înăuntru. Purtam mănuși, iar pe brațe aveam brățările de aur și argint, brățările pe care un comandant militar le câștigă omorându-și dușmanii. Eram în plină glorie, cu toate că dușmanul în față căruia mă aflam nu merită atâtă respect.

- Tată, începu Osbert, dar dacă...
- Am vorbit cumva cu tine?
- Nu.
- Atunci tac, am mărăit.

Nu voisem să par atât de furios, dar eram furios. Era o furie care nu avea o întă precisă, doar o furie pe toată lumea, pe lumea asta mizerabilă și cenușie, o furie neputincioasă. Dușmanii erau în spatele ușilor închise și cântau. Le puteam auzi vocile, cu toate că nu le distingeam cuvintele. Mă văzuseră, eram sigur, și văzuseră și că nu mai era alcineva pe drum. Locuitorii orașului nu voiau să ia parte la ceea ce urma să se întâpte.

Nu-mi era limpede nici mie ce urma să se întâpte, deși eu urma să provoac întreaga tăărăenie. Sau pasămite ușile aveau să rămână închise, și dușmanul avea să se adăpostească înăuntrul clădirii sale solide din bușteni? Fără îndoială, asta era întrebarea pe care voise s-o pună Osbert. Dacă dușmanii rămâneau înăuntru? Probabil că nu i-ar fi numit dușmani. Ar fi întrebat ce avea să se întâpte dacă „ei” rămâneau înăuntru.

- Dacă rămân înăuntru, am spus, le dărâm ușa aia nenorocită, intru și-l scot pe nemernic afară. și dacă fac asta, voi doi stați aici și-l țineți pe Fulger.
- Am înțeles, tată.
- Vin cu domnia ta, zise Æthelstan.

Vei face cum ţi-am zis dracu' să faci.

— Da, Lord Uhtred, spuse el respectuos, dar ştiam că rânjea.

Nu trebuia să mă întorc pentru a vedea acel rânjet insolent, dar oricum n-aş fi făcut-o fiindcă, în acea clipă, cântatul se opri. Am aşteptat. Peste o clipă, uşile se deschiseră.

Îeşiră mai întâi bătrâni, în număr de şase, apoi cei tineri. Ultimii se uită la mine, dar nici măcar vederea lui Uhtred, senior războinic încărcat de furie şi glorie, nu putu să le curme bucuria. Arătau atât de fericiţi. Zâmbeau, se băteau reciproc pe spate, se îmbrăţişaau şi râdeau.

Cei şase mai în vîrstă nu râdeau. Veniră spre mine, iar eu i-am aşteptat fără să mă clintesc.

— Mi s-a spus că sunteţi lordul Uhtred, zise unul dintre ei.

Purta un strai alb şi jegos, legat la brâu cu o funie, avea părul alb şi barba sură, iar faţa îi era îngustă şi înnegrită de soare, cu linii adânci brăzdate în jurul ochilor şi gurii. Părul îi trecea de umeri, iar barba îi ajungea la brâu. Avea o faţă hâtră, m-am gândit, dar nu fără o anume autoritate, şi trebuia să fie vreun cleric cu ceva importanţă, fiindcă avea un toiac greu, cu o cruce de argint ornată în vârf.

Fără să-i răspund, i-am privit pe cei mai tineri. Majoritatea erau băieţi sau băieţi care abia deveniseră bărbaţi. Capetele lor, acolo unde părul le fusese ras dinspre frunte, luceau mat în lumina plumburie a zilei. Căţiva oameni mai în vîrstă veneau acum dinspre uşi. Am presupus că erau părinţii acestor băieţi-bărbaţi.

— Lord Uhtred, repetă omul.

— Îți voi vorbi când voi fi gata să vorbesc, am mormăit.

— Aşa ceva nu este cuviincios, zise el, îndreptând crucea spre mine ca şi cum ar fi vrut să mă însăşimânte.

— Spală-ţi gura împuştă cu pişat de capră, i-am spus.

Cum îl observasem pe Tânărul după care venisem, l-am îmboldit pe Fulger înainte. Doi dintre bătrâni încercără să mă opreasă, dar, când Fulger clămpăni din dinţi spre ei, se dădură înapoi, căutând să scape. Danezi cu suliţe în mâna fugiseră

din faţă lui Fulger, darămite cei şase vârstnici, care se risipiră ca pleava.

M-am repezit cu calul în grupul de tineri, m-am aplecat din şa şi am apucat straiul negru al bărbatului-copil. L-am tras în sus, l-am aruncat pe burtă pe oblâncul şeii şi l-am întors pe Fulger cu genunchii.

În acel moment începură problemele.

Căţiva tineri încercără să mă opreasă. Unul se întinse după căpăstrul lui Fulger, însă asta fu o greşală, o gravă greşală. Dinţii clămpănră, băiatul-bărbat urlă, iar eu l-am lăsat pe Fulger să se cabreze şi să lovească cu copitele din faţă. Am auzit troşnetul osului sub copita grea şi am văzut sângele roşu țăşnind dintr-o dată. Fulger, antrenat să-şi continue drumul în afară de cazul în care un inamic ar fi încercat să-i rânească un picior din spate, se aruncă înainte. I-am dat pinteni, văzând în fugă un om cu craniul însângerat. Un alt neghiob mă prinse de cizma dreaptă, încercând să mă dea jos din şa, dar l-am plesnit, şi strânsoarea dispără imediat.

Apoi, omul cu părul lung şi alb mă provocă. Îmi strigă să-i dau drumul captivului, apoi, ca un prost, îşi izbi toagul cu crucea grea de argint spre capul lui Fulger, însă Fulger, care fusese instruit pentru luptă, sări graţios într-o parte, iar eu m-am aplecat, am prins toagul şi l-am smuls din mâinile atacatorului. Totuşi, acesta nu se dădu bătut. Scuipa blestemele înspre mine în timp ce ținea de căpăstrul lui Fulger, încercând să-l tragă înapoi în grupul de tineri, probabil pentru a mă năpădi prin număr.

Am ridicat toagul şi-am lovit cu putere în jos, aşa cum aş fi făcut cu o suliţă, fără să observ că avea în capăt o țepuşă de metal, servind probabil la fixarea crucii în pământ. Voiam numai să-l ameţesc pe nătângulăla gălăgios, or, în loc de asta, toagul i se împlântă în cap. Îi sfredeli craniul. Lumina acea zi posomorâtă şi ternă cu sânge. Stârni urlete care se auziră şi în paradisul creştin. Când am lăsat din mâna toagul, am văzut cum omul în strai alb, acum pătat cu roşu, se bălăngănea, cu gura deschizându-i-se şi închizându-i-se, cu ochii lucioşi, cu o cruce

creștină itindu-i se din cap spre cer. Părul lung și alb i se umplu de sânge, și bătrânul se prăbuși. Se prăbuși pur și simplu, mort de-a binelea.

– Abatele! strigă cineva, moment în care i-am dat pinteni lui Fulger.

Armăsarul țășni înainte, împrăștiindu-i pe ultimii băieți-bărbăți în urletele desperate ale mamelor.

Tânărul lungit peste șaua mea începuse să se zbată, aşa că l-am lovit tare peste ceafă în timp ce mă îndreptam spre drum.

Tânărul de pe șa era fiul meu. Fiul meu cel mare. Era Uhtred, fiul lui Uhtred, și ajunsesem de la Lundene prea târziu ca să-l împiedic să devină preot. Un preot rătăcitor, unul dintre acei preoți cu părul lung, barba vâlvoi și ochi nebuni care-i conving pe neghiobi să le dea argint în schimbul unei binecuvântări, îmi spusese despre decizia fiului meu.

– Întreaga creștinătate se bucură, zisese el privindu-mă și ret.

– Pentru ce se bucură? îl întrebam.

– Pentru că fiul domniei tale va deveni preot! Peste două zile, am auzit, la Tofeceaster.

Asta făceau creștinii în biserică lor, își formau noi vrăjitori transformând niște băieți în preoți cu străie negre care să-și împroapească ticăloșiiile mai departe, iar fiul meu, fiul meu cel mare, era acum un nenorocit de preot creștin. L-am lovit din nou.

– Nemernicule, am mărăit, nemernic scârbos! Cretin mic și trădător!

– Tată..., începu el.

– Nu sunt tată tău, m-am răstit. Îl dusesem în josul străzii, unde o grămadă de bălegar udă și împuțită se ridică lângă un perete. L-am împins în ea. Nu ești fiul meu, i-am spus, și numele tău nu este Uhtred.

– Tată...

– Vrei să-ți bag Răsuflarea-Şarpelui pe gât? i-am strigat. Dacă vrei să fii fiul meu, îți dai jos nenorocita astă de sutană neagră, îți iezi zale pe tine și faci ce-ți spun.

– Îl slujesc pe Dumnezeu.

– Atunci alege-ți singur numele. Nu ești Uhtred Uhtredson. M-am întors în șa și-am răcnit: Osbert!

Fiul meu cel mic își mâna calul spre mine. Părea agitat.

– Tată?

– De azi încolo, numele tău este Uhtred.

Se uită la fratele său, apoi la mine. Încuvînță din cap fără convingere.

– Cum te cheamă? l-am întrebat.

Încă ezita, dar, văzându-mi furia, aproba mai ferm.

– Numele meu este Uhtred, tată.

– Ești Uhtred Uhtredson, am spus, singurul meu fiu.

Mi s-a întâmplat și mie, cu multă vreme în urmă. Fusesem numit Osbert de către tatăl meu, pe care-l chama Uhtred, dar când fratele meu cel mare, tot Uhtred, a fost ucis de danezi, tata mi-a dat numele lui. Așa stau lucrurile în familia noastră. Fiul cel mare duce numele mai departe. Mama mea vitregă, o femeie nebună, a pus să fiu botezat a doua oară, spunând că îngerii care păzesc porțile cerului nu mă vor cunoaște după numele cel nou, aşa că am fost afundat în butoiul cu apă, dar creștinismul s-a spălat de pe mine, mulțumesc lui Hristos; i-am descoperit pe vechii zei și-i venerez încă de pe atunci.

Cei cinci preoți în vîrstă mă ajunseră din urmă. Îi știam pe doi dintre ei, pe gemenii Ceolnoth și Ceolberht care, cu vreo treizeci de ani înainte, fuseseră ostatici alături de mine în Mercia. Eram copii capturați de danezi, o soartă pe care eu o îndrăgise, dar gemenii o urâseră. Erau bătrâni acum, doi preoți identici, cu constituție îndesată, bărbi grizante și furie lividă pe fețele lor rotunde.

– Lai omorât pe abatele Wihtred! mă provocă unul din ei.

Era nervos, șocat, aproape incoherent din cauza furiei. Habar n-aveam care dintre gemeni era, fiindcă nu am putut să-i deosebesc vreodată.

– Si față părintelui Burgred este distrusă! spuse celălalt geamăn, mișcându-se de parcă ar fi vrut să prindă căpăstrul lui Fulger.

Am întors calul repede, lăsându-l să-i amenințe cu dinții lui mari și galbeni care mușcaseră din fața preotului proaspăt hirotonisit. Gemenii făcură un pas în spate.

– Abatele Wihtred! repetă primul geamăn. Un om mai sfânt nu a trăit vreodată!

– M-a atacat, am spus.

Adevărul era că nu intenționasem să-l omor pe bătrân, dar nu prea avea rost să le spun lor asta.

– Vei suferi! chelălai unul din gemeni. Vei fi blestemat pe vecie!

Celălalt întinsese mâna spre băiatul amărât din grămadă de bălegar.

– Părintele Uhtred!

– Numele lui nu este Uhtred, am mărăit. Iar dacă va îndrăzni să-și zică Uhtred, am adăugat, uitându-mă la el în timp ce spuneam asta, o să-l dibui și-o să-i tai burta până la os, și-o să-mi hrănesc porcii cu mațele lui. Nu este fiul meu. Nu este vrednic să fie fiul meu.

Omul care nu era vrednic să-mi fie fiu ieși ud din grămadă de bălegar, cu mizeriaurgându-i de pe străie. Se uită la mine.

– Atunci cum mă numesc?

– Iuda, i-am zis în bătaie de joc.

Fusesem crescut ca un creștin, așa că mă siliseră să le ascult toate poveștile, și țineam minte că un individ pe nume Iuda îl trădase pe zeul bătut în cuie. Lucrul asta nu avusesese niciodată vreo noimă pentru mine. Zeul trebuia să fie bătut în cuie pe cruce ca să devină mântuitorul lor, însă apoi creștinii au dat vina pe omul care a făcut posibilă acea moarte. Credeam că ar fi trebuit să-l venereze ca pe un sfânt; în schimb, îl ponegrec ca pe cel mai josnic trădător.

– Iuda, am spus din nou, mulțumit că-i reținusem numele.

Băiatul care-mi fusese fiu ezită, apoi încuviință din cap.

– De azi înainte, le spuse gemenilor, mă voi numi părintele Iuda.

– Nu te poți numi..., începu ori Ceolnoth, ori Ceolberht.

– Sunt părintele Iuda, declară el tăios.

– Vei fi părintele Uhtred! îi strigă unul dintre gemeni, apoi arătă spre mine. Nu are nici o autoritate aici! Este un păgân, un proscris, urât de Dumnezeu! Tremura de nervi, abia putând să vorbească, dar luă o gură bună de aer, închise ochii și, ridicându-și brațele spre cerul întunecat, răcni: O, Doamne, pogoaără-ți mânia asupra acestui păcătos! Pedepsește-l! Distringe-i recolta și lovește-l cu boală! Arată-ți puterea, o, Doamne! Vocea îi urcă într-un tipărt subțire. În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh, îl blestem pe acest om și pe tot neamul lui!

Când se opri să ia o gură de aer, mi-am apăsat genunchiul pe flancul lui Fulger, iar uriașul cal făcu un pas spre nebun. Eram la fel de nervos precum gemenii.

– Blestemă-l, o, Doamne, urmă el, și în marea Ta milă fă-l să vadă realitatea! Blestemă-l pe el și pe neamul lui, să nu cunoască niciodată îndurarea! Împroașcă-l, Doamne, cu mizerie și durere și amăreală!

– Tată! strigă cel care fusese fiul meu.

Æthelstan chicoti. Uhtred, singurul meu fiu, icni de spaimă.

Fiindcă îl lovise pe nebunul care urla. Mi-am scos piciorul drept din șa și am izbit cu cizma din toate puterile, iar cuvintele i se opriră pe buze, fiind înlocuite de sânge. Se poticni înapoi, cu mâna dreaptă dusă la gura zdrobită.

– Scuipă-ți dinții, i-am ordonat, iar când nu-mi dădu ascultare, am scos Răsuflarea-Şarpelui pe jumătate din teacă.

Scuipă un amestec de sânge, flegmă și dinți sparți.

– Tu care ești? l-am întrebăt pe celălalt geamăn.

Se holbă la mine, apoi își reveni în fire.

– Ceolnoth, bâigui el.

– Cel puțin vă pot deosebi acum, am spus.

Fără să mă uit la părintele Iuda, am dat pinteni calului și am plecat.

Mă îndreptam spre casă.

Probabil că blestemul lui Ceolberht dăduse roade, fiindcă acasă am găsit moarte, fum și distrugere.